

I langtligte Sommer gjorde hun med Hr. Lefebvre, hvis Skole hun siden sin Hjemkomst havde besøgt, en Urejse, og optraadte flere Gange i Hannover, Leipzig, Dresden og Berlin. Overalt fandt hun baade for den skønne Plastik og gratiske Lethed, der ere udbredte over hennes højere Dands, og for den Livlighed, hvorfod hun henviede i Characterdansene, levende Beundring, og selv i det kritiske Berlin, hvor Dandere have megen Vanstelighed ved at vinde Bifald, hædredes hun med Fremkalder og Blomster tilkaffen.

Først for faa Maaneder syldt sit 21de År staer Jomfru Nielsen alt paa et Kunstrittrin, der har stillet hende et hædret og berømt Navn, hvorsomhilst hun er traadt frem. Niglbegavet af Naturen, gjenneamtrent af en levende Kunstbegeistring, og der til bestedten og villig til at føge enhver højere Uddannelse, synes hennes Blid at love hende en Fremtid, der beständig vil bevare hende et Navn, som en af sin Kunsts mest udmærkede Dyrkere.

Thorvaldsen.

(Fortsættelse.)

I Rom begyndte Thorvaldsen nu igjen det stille, tarvelige og virksomme Liv, han var vant til at føre der, og saaledes saae man inden foie Tid de fleste af de Arbeider, der vare bestilte hos ham, deels til hans Fødeland, deels til Polen, aldeles færdige fra hans Haand. Under Sysselsættelsen hermed var vor Kunstmester i Aaret 1823 nær falden for et Barns Vaadegjerning. Det er nemlig en gammel Stit i Rom, at

Katholikkerne, naar den lange og trange Farste er til Ende, hilse Paaskefesten ved om Lovverdag Middag at affyre Geværer og Pistoler, saavel i Gaderne som ud af Dore og vinduer. Thorvaldsens Vertindes lille Dreng, der havde set at Kunstmesteren havde et Par Pistoler hængende paa Væggen, bad ham om at maatte laane dem til Festen. Thorvaldsen svarede Ja! og tog den ene ned, for ud af vinduet at prove, om de muligen endnu kunde være ladte fra den Tid af, da han havde hædt dem med paa Reisen. Men ubeharbetet tager Drengen den anden fra Væggen, holder den imod vinduet, og et Skud fræller Thorvaldsen til Jorden. Men til god Lykke var Saaret ikke betydeligt, og, da man saae Kunstmesteren frest, gif der det Ord hos Folket, at et Under var skeet, fordi den hellige Gudsmoder ikke havde villet, at et Barn skulde være Skyld i en saa stor Ulykke.

Efterat Thorvaldsen var færdig med de omtalte Arbeider, blev det nu overdraget ham at udføre et stort Monument over den sidst afdøde Pave, Pius den Syvende, hvilket skulde opstilles i St. Pederskirken i Rom. Ene hans Anseelse som Kunstmester hos den pavelige Regierung og navnligen hos Cardinalen Consalvo, var Grunden til, at man ikke fandt nogen Betenkelskab ved at overdrage ham, en Lutheraner og saaledes efter den katholske Lære en Kætter, at udføre et sådant Gravminde over den katholske Kirkes Overhoved.

Herved hengik Aaret 1824, og neppe var han endnu færdig med dette Arbeide, forend der fra Baiern indløb en anden liggende Bestilling til ham, nemlig at udføre et stort Gravminde over den udmærkede Feltherre, Hertugen af Leuchtenberg, Napoleon's Stedson, hvilket Arbeide, udført

i Marmor, skulde opstilles i St. Michaels Kirken i München. Efter et Par Aars Fortid var ogsaa dette Arbeide færdigt, hvorpaa det blev assendt til sit Bestemmellesssted, hvor det nu er at see.

I Aaret 1829 havde Thorvaldsen et Besøg i Rom af den nuværende Konge af Baiern, der alt som Prinds havde viist sig som en varm Beundrer af vor Kunster, og ikke alene ved det store Antal Arbeider, han lod udføre af ham, havde viist ham sin Undst, men endog flere Gange havde opfordret Thorvaldsen til at komme til Baiern og der tage Bolig hos sig. Saaledes den bairiske Konge var i Rom, hørte Thorvaldsen til hans daglige Selstab, og naar Thorvaldsen ikke kom til ham, saa besøgte denne hin. En Dag, da Kong Ludvig saaledes besøgte vor Kunstner i hans Børksted, hilsede han ham med de Ord: „Paa Valpladsen belønner man Soldaten, men Kunstneren i Midten af hans Børker!“ og hang ham en Ordenstjede om Hassen.

I det følgende Aar tilbød der sig en gunstig Lejlighed for Thorvaldsen til at gjøre en hurtig Reise til München og den benyttede han da. Ved hans Ankomst til denne Stad, var Kongen af Baiern syg og sengeliggende; men da man vel vidste, hvormegent det vilde glæde Kongen, at see Thorvaldsen, blev han strax ført ind i hans Sovgemak. Da nu Monarken saa ham, troede han neppe sine egne Øine, men udbrød i Overraskelse: „hvad! drømmer jeg, eller er jeg vaagen? Thorvaldsen i München!“ og nu anfilledes der, trods Kongens Sygdom, Festligheder haade ved Høfset og i Byen. Paa et Høfval aabnedt Thorvaldsen Festen i en Polonaise med Baierns Dronning, og Dagen efter hans Ankomst bragte Magistraten ham i et Optog Stadens Høfset. En stor Forsamling af Kunst-

nere og Bøndesabsindend foranhalte en Fest i en prægtig Sal, som de havde oplyst og udsmykket med Billeder, der var malede til hans Ere, og ved Taler, Musik og udbragte Skaller modtog han deres Hylding som Konge i Kunsternes Nige. I Baiern opholdt Thorvaldsen sig nogle Maaneder og her modtog han en Bestilling paa en stor Hestestatue, forestilende Churhjert Maximilian af Baiern, der skulde udføres i Metal og opstilles paa Wittelsbacher Pladsen i München, hvor den og nu findes.

Medens han var paa denne Side de høje Bjerge, der adskille Italien fra Tydfland, folte han i hoi Grad, som han selv senere har ytteret, den gamle Længsel efter at fortsætte Reisen lige indtil Danmark, og der manglede kun, at et Brev, som vor nu regerende Konge, som Prinds, naadigst tilfrev ham, var kommet ham i Hænde i München, istedetfor at det først træf ham i Rom, saa havde han ikke modstaaet Træfelsen.

(Fortsættelse.)

George Washington.

(Fortsættelse.)

Endnu førend Washington erholdt de Fortærtninger, der samlede sig fra alle Sider for at støde til ham, gif han pludselig i December med et ringe Mandstab over Detalvare, overfaldt ved Trenton et Corps af 1500 Hæsler, og tog dem næsten alle tilfange. Neppé havde han bragt sit Bytte i Sikkerhed, førend Lord Cornwallis havnysende ledte til med en langt overlegen Armee. Ved Morgengry var Cornwallis netop ifærd med at ruste

man de venlige elyseiske Marker; foran sig, igjennem Indgangen til Slotshaven, seer man Façaden af Kongeborgen, Tuilliererne, bagved sig Triumphbuen de l'Étoile og Indgangen til Neuilly. Perspektivet igjennem Rue Royale (Kongens Gade) ender med det berlige Pantheon og paa den anden Side falder Blåket henover den nye Bro paa de Deputeredes Palads med dets smukke Colonnade.

Thorvaldsen.

(Fortsættelse.)

Efter at være vendt tilbage til Rom, begyndte Thorvaldsen med vanlig Flid at føre at skaffe en Deel ældre Arbeider fra Haanden, uden at han dog uafbrudt bestjælfgede sig hermed, da der bestandig Aar for Aar indbød nye Befællinger til ham, iblandt hvilke maa nævnes et Eresminde for den store engelske Digter, Lord Byron, hvilket endnu skal ligge udpakket i en Kælder i London, fordi man endnu ei er blevet enig om, hvor man skulde anvise det Plads, og et andet for den sidste Tyrste af den hohenstaufiske Linie, Conradin, hvilket var bestilt af Kronprinsen af Bayern til at opstilles i Neapel; endvidere et Monument for Bogtrykkerkunstens Opfindere, Johan Gutenberg, der skulde opstilles i Mainz, og et andet, der skulde opreises i Stuttgart, til Ere for den tyske Digter Friederich Schiller.

Herved hengt paany nogle Aar, fra hvilken Tid det syntes, at Thorvaldsen stadigere end tilforn, hængende sine Banker til, medens han endnu var i fuld Kraft, at

slutte sin Løbebane som Kunstner, i det Mindste ikke at paataage sig flere Børker at udføre. Han havde nu levet i over syvtyve Aar i Rom, og endftjont hans Kærlighed for dette Sted, hvor hans Kunstneraand først var vaagnet til fuld Bevidshed, og hvorfra hans Ny var vandret trinct ud i den vide Verden, visstnok al denne Tid bestandig var forbleven den samme, saa var han dog alfor meget fødrenlandssindet til at han nogensinde kunde glemme, at, ligesom han i Italien bestandig levede som paa en Reise, boede tilleie og spiste ved frenmed Bord, saaledes var der ei heller hans rette Hjem; danskf. af Hjertet længtes han og bestandig efter, naar Reisen var tilende, at kunne urhvide sig der hvor hans Bugge havde gaaet, ved de Strande, „hvor han som Barn til Hjælpen forgloss saae.“

Hør at forberede ethvert Skridt dertil havde han og efterhaanden benytet enhver Lejlighed, der tilbød sig ham, for at sende flere af sine Ejendele her til Danmark, og saaledes havde han navnligen, saa ofte den danske Regering i de senere Aar offsendte Krigsskibe til Italien for at afsente de farlige Arbeider, som han havde at udføre til Frue Kirke eller til Slottet, stadigen ladet medfølge et ikke ubetydeligt Antal af sine egne Sager, baade i Marmor og i Gips, saaat man alt, forend han i Aaret 1838 atter ankom hertil, havde godt Halvparten af hans Børker indenfor Landets Grænser, og dog udgjorde Antallet af disse dengang alt omtrent 200, foruden et endnu langt større Antal af Büster.

Gladen i Danmark over at have, at Thorvaldsen agtede her at tilbringe sine sidste Dage, var stor og almindelig, og da man vidste, hvor meget det stemmede overens med Kunstnerens Duske, at hans alt hidsende Kunstsager og de, han fremdeles agtede at sende hertil, engang maatte

blive opstillede i egen Bygning, hans Arbeider værdig, bestudede flere af hans Venner og Beundrere at sammentræde i en Forening, for at lade udgaae en Opsordring til hele Folket i det danske Rige til ved Pengesubscription at bidrage til Opsætningen af et „Museum“ for Thorvaldsens Kunstsamlinger. Endført Enkelte vel sogte at arbeide derimod, blev Indbyders Opsordring dog saa godt som overalt modtagen med megen Bevillie, og saaledes havde de og den Glæde alt 1838 at have en Sum samlet til det angivne Niemed af henved 70,000 Rbd.

(Fortsættelse.)

Columbus.

(Fortsættelse.)

Bed Solens Opgang gik Columbus med sinefolk i Baadene, og roede med Krigsmusik, med flyvende Faner og anden Stads i Land. I en prægtig Dragt og med det blotte Sværd i Haanden stod Columbus faran i den første Baad, som lagde til Land, for at han kunde være den første Europeer, som betraadte den nye Verden. Ham fulgte de Andre, og i den navnløse Øjolelse af saa lykkelig at have frelst Livet, kastede de sig alle ned, kyssede med Inderslighed den fiktive Jord, opreste et Kors og forrettede deres Andagt ved det. I deres Begeistring stimlede de om Admiralen, omfavnede ham, kyssede hans Hænder, og gjorde Alt for at vise den Mand, hvis Liv de nogle Dage i Forvejen havde truet, en overdrevet Eresyrgt og Taknemmelighed. Columbus tog derpaa Den i Besiddelse med alle de For-

maliteter og Højtideligheder, som Portuglserne pleiede at iagttage ved deres Opdagelser i Afrika. Det var en af Bahamaserne eller de lucayiske Øer, og blev af Landets Beboere betegnet med Navnet Guanahani, hvilket Navn den endnu har; Columbus kaldte den San Salvador (Frelseren).

Columbus's Ophold her var funkt, thi da han saae, at han her ikke vilde forefinde nogen af Indiens Statte, begav han sig snart efter paa Reisen og styrede nu Syd paa, efter Øboernes Anvisning, der, da de markede, hvor begjerlige Spanierne vare efter deres Guldblik, som de bare i Øren og Næse, visste dem hen mod denne Egn. Paa denne Sejlads kom de forbi mange mindre Øer, landede paa nogle af dem, og fandt til sidst en større, som de Indianere, Spanierne havde taget med sig, kaldte Cuba, og som Columbus i Begyndelsen virkelig holdt for Indiens Fastland. Han styrede langs med Kysten og fandt overalt den yppigste Frugtbarhed, men ingensteds Spor til Opdyrkning; store Høje af nogle Mennesker løbe som Dyr omkring ligesom paa Guanahanani. Da man visste dem Guldblik, pegede de mod Østen, og efter denne Anvisning stak Columbus nu efter i Soen i den angivne Retning, og ankom saaledes den 6te December til Hayti, der senere sædvanligvis blev kaldt Sanct Domingo, i vore Dage igjen har facet sit oprindelige Navn, og af Opdageren sit Navnet „den spanske Ø“ (Isla Espanola, ved en Misforståelse Hispaniola).

Ogsaa her fandt han de samme sjonne Egne, den samme Frugtbarhed, og den samme godmodige, svage Menneskerace. Dog vare Beboerne her delte i Stammer, og havde Overhoveder, Kazike r. En af de mægtigste blandt dem visste sig yderst godmodig